

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı : 1998/35

Karar Sayısı : 1998/70

Karar Günü : 17.11.1998

Resmi Gazete tarih/sayı:15.01.2003/24994

İTİRAZ YOLUNA BAŞURAN: Yargıtay 10. Hukuk Dairesi

İTİRAZIN KONUSU : 17.7.1964 günlü, 506 sayılı "Sosyal Sigortalar Kanunu"nun 37. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "... ve 18 ayı geçmemek..." sözcüklerinin Anayasa'nın 10., 17. ve 56. maddelerine aykırılığı savıyla iptali istemidir.

I- OLAY

Davacının, 1992 yılında geçirdiği trafik kazasında yaralanarak 1994 yılına kadar tedavisinin sürmesi ve SSK'nca verilen "geçici iş göremezlik ödeneği"nin 18 ay sonra kesilmesi nedeniyle açtığı davada, itiraz konusu sözcüklerin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Yargıtay 10. Hukuk Dairesi iptali için başvurmuştur.

III- YASA METİNLERİ

A- İtiraz Konusu Yasa Kuralı

506 sayılı Yasa'nın itiraz konusu sözcükleri de içeren 37. maddesi şöyledir:

"Hastalık sebebiyle geçici iş göremezliğe uğrayan sigortalılardan geçici iş göremezliğin başladığı tarihten önceki bir yıl içinde en az 120 gün hastalık sigortası primi ödemiş bulunanlara, geçici iş göremezliğin üçüncü gününden başlamak ve 18 ayı geçmemek üzere, her gün için iş göremezlik ödeneği verilir.

Ancak, hastalık halinde geçici iş göremezlik ödeneği verilebilmesi için, Kurumca tâyin ve tesbit olunan hekim veya sağlık kurullarından dinlenme raporu alınmış olması şarttır."

B- Dayanılan Anayasa Kuralları

İtiraz başvurusunda dayanılan Anayasa kuralları şunlardır:

1- "MADDE10.- Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz.

Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar."

2- "MADDE 17.- Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir.

Tıbbî zorunluluklar ve kanunda yazılı haller dışında, kişinin vücut bütünlüğüne dokunulamaz; rızası olmadan bilimsel ve tıbbî deneylere tâbi tutulamaz.

Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz; kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tâbi tutulamaz.

Mahkemelerce verilen ölüm cezalarının yerine getirilmesi hali ile meşrû müdafaa hali, yakalama ve tutuklama kararlarının yerine getirilmesi, bir tutuklu veya hükümlünün kaçmasının önlenmesi, bir ayaklanma veya isyanın bastırılması, sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde yetkili merciin verdiği emirlerin uygulanması sırasında silah kullanılmasına kanunun cevaz verdiği zorunlu durumlarda meydana gelen öldürme fiilleri, birinci fıkra hükmü dışındadır."

3- "MADDE 56.- Herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir.

Çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek Devletin ve vatandaşların ödevidir.

Devlet, herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içinde sürdürmesini sağlamak; insan ve madde gücünde tasarruf ve verimi arttırarak, işbirliğini gerçekleştirmek amacıyla sağlık kuruluşlarını tek elden planlayıp hizmet vermesini düzenler.

Devlet, bu görevini kamu ve özel kesimlerdeki sağlık ve sosyal kurumlarından yararlanarak, onları denetleyerek yerine getirir.

Sağlık hizmetlerinin yaygın bir şekilde yerine getirilmesi için kanunla genel sağlık sigortası kurulabilir."

C- İlgili Görülen Anayasa Kuralları

İlgi görülen Anayasa kuralları şunlardır:

1-"MADDE 2.- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir."

2- "MADDE 13.- "Temel hak ve hürriyetler, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün, millî egemenliğin, Cumhuriyetin, millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel asayişin, kamu yararının, genel ahlâkın ve genel sağlığın korunması amacı ile ve ayrıca Anayasanın ilgili maddelerinde öngörülen özel sebeplerle, Anayasanın sözüne ve ruhuna uygun olarak kanunla sınırlanabilir.

Temel hak ve hürriyetlerle ilgili genel ve özel sınırlamalar demokratik toplum düzeninin gereklerine aykırı olamaz ve öngörüldükleri amaç dışında kullanılamaz.

Bu maddede yer alan genel sınırlama sebepleri temel hak ve hürriyetlerin tümü için geçerlidir."

3- "MADDE 60.- Herkes, sosyal güvenlik hakkına sahiptir.

Devlet, bu güvenliğı sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşkilâtı kurar."

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 8. maddesi gereğince, Ahmet Necdet SEZER, Samia AKBULUT, Haşim KILIÇ, Yalçın ACARGÜN, Sacit ADALI, Ali HÜNER, Lütfi F. TUNCEL, Mustafa YAKUPOĞLU, Fulya KANTARCIOĞLU, Mahir Can ILICAK ve Rüştü SÖNMEZ'in katılmalarıyla 16.7.1998 gününde yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine oybirliğiyle karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, işin esasına ilişkin rapor, iptali istenilen sözcükleri de içeren Yasa kuralı, dayanan ve ilgili görülen Anayasa kuralları, bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A- İtiraz Konusu Kuralın Anlam ve Kapsamı

İş kazası, meslek hastalığı, hastalık, analık nedenleriyle iş yerinde veya işinde çalışmasını sürdürememesi dolayısıyla, ücret alamadığı dönemlerde sigortalının ücret kaybını karşılamak amacıyla Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından yapılan para yardımına "geçici iş göremezlik ödeneği" denilmektedir.

506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nun 16. maddesi uyarınca, iş kazaları ve meslek hastalıkları sigortasında iş kazasına uğrayan veya meslek hastalığına tutulan sigortalıya, belirli bir süre çalışma ve prim ödeme koşulu aranmaksızın ve belirli bir süre ile sınırlı olmaksızın, sigortalının sağlık durumuna göre, tedavi ve dinlenmenin devam ettiği sürece, işinde çalışmaması nedeniyle yoksun kaldığı kazancının Kanunun öngördüğü orandaki kısmı geçici iş göremezlik ödeneği olarak verilmekte; 49. madde de yer alan analık sigortasında da, doğumdan önceki bir yıl içinde en az 120 gün analık sigortası primi ödenmiş bulunan sigortalı kadının analığı durumunda, doğumdan önceki ve sonraki 6'şar haftalık sürede, çalışmadığı her gün için Yasada belirlenen oranda geçici iş göremezlik ödeneği verilmektedir.

Hastalık sigortasında geçici iş göremezlik ödeneği ise, 506 sayılı Yasa'nın 37. maddesinde düzenlenmiştir. Buna göre, hasta olan sigortalı, hastalık sigortasının sağladığı tüm sağlık yardımlarından başka, hastalığı nedeniyle işinde çalışmadığı için geçici gelir kayıplarının önlenmesi amacıyla geçici iş göremezlik ödeneği almaktadır.

Geçici iş göremezlik ödeneğini alabilmenin ön koşulu, hastalanan kişinin Sosyal Sigortalar Yasası'nın 2. maddesine göre sigortalı olması ve bu niteliğini kaybetmemiş bulunmasıdır. Diğer bir koşul, sigortalının hastalık sonucu uğradığı iş göremezlik durumunun iki günden fazla sürmesidir. Sigortalının istirahat süresi iki gün veya daha az ise iş göremezlik ödeneği alamayacaktır. Ayrıca, sigortalının geçici iş göremezlik ödeneğine hak kazanabilmesi için geçici iş göremezliğin başladığı tarihten önceki bir yıl içinde 120 gün hastalık sigortası primi ödemiş olması da zorunludur.

Geçici iş göremezlik ödeneğinin miktarı, Yasa'nın 89. maddesinde yer alan esaslara göre hesaplanmaktadır. Bu madde uyarınca, hastalık durumunda sigortalıya ödenecek bir günlük geçici iş göremezlik ödeneği, sigortalının tedavisinin yapılış biçimine göre farklılık göstermektedir. Sigortalının tedavisi, sağlık kurumlarına yatırılmak veya bakımı Kurumca sağlanarak kaplıca veya içmelere gönderilmek suretiyle gerçekleştiriliyorsa, geçici iş göremezlik ödeneğinin miktarı sigortalının günlük kazancının yarısıdır. Sigortalının tedavisi ayakta yapılıyorsa, ödenek miktarı günlük kazancın üçte ikisidir. Geçici iş göremezlik ödeneği miktarının belirleyici unsuru olan günlük kazanç Yasa'nın 78. ve 88. maddelerine göre saptanmaktadır.

Sigortalıya hastalık durumunda ödenen geçici iş göremezlik ödeneği en çok 18 ay sürmekte, hastalık durumu ve tedavi süreci devam etse bile bu süre aşıldığında ödenek kesilmektedir.

B- Anayasa'ya Aykırılık Sorunu

1- Anayasanın 10. Maddesi Yönünden İnceleme

Yargıtay 10. Hukuk Dairesi, 506 sayılı Yasa'nın 37. maddesindeki 18 aylık sınırlamanın diğer sosyal güvenlik kurumları iştirakçileri ile sigortalılar arasında eşitsizlik yarattığını belirterek kuralın Anayasa'nın 10. maddesine aykırılık oluşturduğunu ileri sürmüştür.

Kanun önünde eşitlik ilkesinin düzenlendiği Anayasa'nın 10. maddesinde herkesin ayırım gözetilmeksizin yasa önünde eşit olduğu belirtilmiş, devlet organları ile idare makamlarına bütün işlemlerinde yasa önünde eşitlik ilkesine uygun hareket etme zorunluluğu yüklenmiştir. Eşitlik ilkesi, hukuksal durumları benzer olanlar için söz konusudur. Bu ilke ile yasa önünde hukuksal eşitlik öngörülmektedir. Eşitlik ilkesinin amacı, aynı durumda bulunan kişilerin yasalarca aynı işleme bağlı tutulmalarını sağlamak ve kişilere yasa karşısında ayırım yapılmasını ve ayrıcalık tanınmasını önlemektir. Bu ilkeyle, aynı durumda bulunan kimi kişi ve topluluklara ayrı kurallar uygulanarak yasa karşısında eşitliğin çiğnenmesi yasaklanmıştır. Durum ve konumlarındaki özellikler kimi kişiler ya da topluluklar için değişik kuralları gerekli kılabilir. Anayasa'nın amaçladığı, eylemli değil hukuksal eşitliktir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar ayrı kurallara bağlı tutulursa Anayasa'nın öngördüğü eşitlik ilkesine uyulmuş olur. Kişisel nitelikleri ve durumları özdeş olanlar için yasalarla değişik kurallar konulamaz. Ancak, durumlarındaki değişikliğin doğurduğu zorunluluklara, kamu yararı ya da başka haklı nedenlere dayanılarak yasalarla farklı uygulamalar getirilmesi eşitlik ilkesinin ihlâli sonucunu doğurmaz.

Sosyal sigorta mevzuatı uyarınca "geçici iş göremezlik ödeneği", iş kazası geçirenlere, meslek hastalığına tutulanlara, hastalık ve analık durumunda bulunanlara verilmektedir.

Sosyal Sigortalar Kanunu'nun 11. maddesinde meslek hastalığı, sigortalının çalıştırıldığı işin niteliğine göre tekrarlanan bir sebeple veya çalışma şartları sonucu uğradığı geçici veya sürekli hastalık, sakatlık veya ruhî ârıza hâlleri olarak tanımlanmıştır. Belirli bir süre prim ödeyip ödemediğine bakılmaksızın meslek hastalığı dolayısıyla geçici iş göremezlik durumuna düşen sigortalıya her gün için ödenek verilmektedir. Ayrıca, meslek hastalığı sigortasında verilen sağlık yardımları meslek hastalığına tutulan sigortalının sağlık durumu gerektirdiği sürece devam etmektedir.

Sigortalı ister meslek hastalığı, ister meslek hastalığı dışında bir sebeple hastalansın, çalışamamakta ve gelir elde edememektedir. Sebebi ne olursa olsun, sigortalının "hasta" ve "çalışamaz" durumda bulunması açısından her iki grup arasında bir fark yoktur. Buna göre, aynı durumda olan sigortalılar yönünden Yasa'nın 11. maddesi kapsamına giren sigortalıya iş göremezliği süresince, buna karşılık hastalık sigortasından yararlanan sigortalıya en çok 18 ayla sınırlı ödenek verilmesi eşitlik ilkesine aykırılık oluşturmaktadır.

2- Anayasa'nın 13., 17. ve 56. Maddeleri Yönünden İnceleme

Yargıtay 10. Hukuk Dairesi, Anayasa'nın 17. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahip olduğunu belirtildiğini, 56. maddesinin ise bu kuralı tamamladığını ve devletin, herkesin hayatını beden ve ruh sağlığı içerisinde sürdürmesini sağlamakla görevlendirildiğini, iş göremezlik ödeneğinin 18 ay sonra kesilmesinin sigortalıyı aç bırakmak anlamına geldiğini belirterek kuralın Anayasa'ya aykırı olduğunu ileri sürmüştür.

Anayasa'nın 17. maddesinin birinci fıkrasında, "Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir" denilmektedir. Buna göre kişinin yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma hakkı birbirleriyle sıkı bağlantıları olan, devredilmez, vazgeçilmez temel haklardandır. Bu haklara karşı her türlü engelin ortadan kaldırılması da devlete görev olarak verilmiştir. Güçlüler karşısında güçsüzleri koruyacak olan devlet gerçek eşitliği sağlayacak, toplumsal dengeyi koruyacak ve böylece sosyal niteliğine ulaşacaktır. Bu itibarla sosyal güvenlik kuruluşlarına ilişkin düzenlemeler kişinin "yaşama hakkı ile maddî ve manevî varlığını koruma hakları"nın önemli ölçüde zedeleyecek veya ortadan kaldıracak kuralları içermemelidir.

İtiraz konusu kuralla, hasta ve çalışamaz durumda olan sigortalıya ödenen "geçici iş göremezlik" ödeneği ancak 18 ay boyunca verilmekte, bu süre sonunda sigortalının tedavisi devam etmesine rağmen ödenek kesilmekte ve çalışamaz durumdaki sigortalıdan hayatını sürdürmesi için gerekli gelir desteği çekilmekte böylece Anayasa'nın 17. maddesinde belirtilen yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma hakkı öze dokunacak biçimde sınırlandırılmaktadır. Bu sınırlandırmanın ise Anayasa'nın 13. maddesindeki demokratik toplum düzeninin gerekleriyle bağdaşmadığı açıktır.

Öte yandan, sağlık, çevre ve konut hakkı ile devletin bu konudaki ödevlerini düzenleyen Anayasa'nın 56. maddesinin itiraz konusu kuralla ilgisi görülmemiştir.

3- Anayasa'nın 2., 60. ve 65. Maddeleri Yönünden İnceleme

Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen sosyal hukuk devleti, vatandaşların sosyal durumları ve refahlarıyla ilgilenen onlara asgarî ve insanca yaşama düzeyi sağlamakla kendini görevli sayan devlettir.

Anayasa'nın "Sosyal güvenlik hakkı" başlıklı 60. maddesinde, herkesin sosyal güvenlik hakkına sahip olduğu, Devletin bu güvenliği sağlayacak önlemleri alacağı ve teşkilatını kuracağı öngörülmüştür. Bu kural, insanların yarınlarını güvenceye alma düşüncesiyle gelirleri ne olursa olsun, çalışma hayatı boyunca ve sonunda karşılaşılabilecekleri yaşlılık, analık, kazâ, malûllük, hastalık gibi sosyal riskler karşısında asgarî ve insanca yaşama düzeyi sağlama

amacını gerçekleştirmeye yöneliktir. Sosyal güvenlik bir gelecek güvencesi yaratmakta, böylece, toplumda bireyin mutluluğuna hizmet eden en temel araçlardan biri olmaktadır. Nitekim, aynı maddenin gerekçesinde de sosyal güvenlik hakkının çalışanların yarını ve güvencesi olduğu ifade edilmektedir. Günümüzde sosyal hukuk devleti, bireyleri toplumsal risklere karşı koruma ve geleceğe güvenle bakmalarını sağlama görevini de üstlenmiştir. Bu kuralın devlete yüklediği sosyal güvenlik hakkını sağlama ödevini yerine getirmek üzere kurulmuş kurumlardan birisi de Sosyal Sigortalar Kurumu'dur. Kurum, 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'yla düzenlenen sosyal sigorta sistemini yürütmekle görevlidir.

Anayasa'nın 60. maddesinde tanınan "sosyal güvenlik hakkı" yine Anayasa'nın 17. maddesinde düzenlenen "yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma hakkı" ile bağlantılı olduğundan devlet, ekonomik ve sosyal alandaki görevlerini yerine getirirken yapacağı düzenlemelerde "yaşama hakkı"nı ortadan kaldıran ya da kısıtlayan kurallar koyamayacaktır.

506 sayılı Yasa'nın itiraz konusu 37. maddesinde, hastalık nedeniyle çalışamaz durumda olan sigortalıya Kurumca geçici iş göremezlik ödeneği verilmekte, ancak bu ödenek iş göremezliğin veya sigortalının çalışamamasının 18 ayı geçmesi durumunda kesilmektedir. Böylece, hastalığı devam eden sigortalı sağlık yardımlarından yararlanmakta, fakat hayatını sürdürmesi için gerekli olan parasal destekten yoksun bırakılmaktadır. Bu durumun sosyal güvenlik hakkını kesintiye uğrattığı ve bireyi güvencesiz bıraktığı açıktır.

Bu nedenlerle, sigortalıya, hastalığı nedeniyle geçici iş göremezliği durumunda, tedavisi boyunca Kurumca geçici iş göremezlik ödeneği verilmesini engelleyen 506 sayılı Yasa'nın 37. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "...ve 18 ayı geçmemek üzere..." sözcükleri Anayasa'nın 2., 10., 13., 17. ve 60. maddelerine aykırıdır. İptali gerekir.

Kuralın Anayasa'nın 65. maddesiyle ilgisi görülmemiştir.

Bu görüşlere Sacit ADALI ve Lütfi F. TUNCEL katılmamışlardır.

VI- SONUÇ

17.7.1964 günlü, 506 sayılı "Sosyal Sigortalar Kanunu"nun 37. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "... ve 18 ayı geçmemek..." sözcüklerinin Anayasa'ya aykırı olduğuna ve İPTALİNE, Sacit ADALI ile Lütfi F. TUNCEL'in karşıoyları ve OYÇOKLUGUYLA, 17.11.1998 gününde karar verildi.

Başkan	Başkanvekili	Üye
Ahmet Necdet SEZER	Güven DİNÇER	Haşim KILIÇ
Üye	Üye	Üye
Yalçın ACARGÜN	Mustafa BUMİN	Sacit ADALI

Üye

Ali HÜNER

Üye

Lütfi F. TUNCEL

Üye

Fulya KANTARCIOĞLU

Üye

Mahir Can ILICAK

Üye

Rüştü SÖNMEZ

KARŞIOY YAZISI

17.7.1964 günlü, 506 sayılı "Sosyal Sigortalar Kanunu"nun, 37. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "ve 18 ayı geçmemek" sözcüklerinin iptaline oyçokluğuyla karar verilmiştir.

506 sayılı Yasa'nın 1. maddesinin birinci fıkrasına göre, "iş kazalarıyla meslek hastalıkları, hastalık, analık, mâlullük, yaşlılık ve ölüm hallerinde bu kanunda yazılı şartlarla sosyal sigorta yardımları sağlanır."

Sigortalılara sağlanan yardımların neler olduğu, Yasa'nın 12. maddesinde belirlenmiş ve itiraz konusu kuralda yer alan "Geçici iş göremezlik ödeneği" de bunlar arasında sayılmıştır.

Sigortalının, iş kazası, meslek hastalığı, hastalık, analık nedenleriyle iş yerinde veya işinde çalışmasını sürdürememesi dolayısıyla ücret alamadığı dönemlerde, sigortalının ücret kaybını karşılamak amacıyla, Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından yapılan para yardımına "Geçici iş göremezlik ödeneği" denilmektedir.

506 sayılı Yasa'nın 37. maddesinin birinci fıkrasına göre, hastalık sebebiyle geçici iş göremezliğe uğrayan sigortalılardan, geçici iş göremezliğin başladığı tarihten önceki bir yıl içinde en az 120 gün hastalık sigortası primi ödemiş bulunanlara, geçici iş göremezliğin üçüncü gününden başlamak ve 18 ayı geçmemek üzere, her gün için geçici iş göremezlik ödeneği verilecektir.

Çoğunluğun görüşü, geçici iş göremezlik ödeneğinin verilmesindeki 18 aylık sınırlamanın Anayasa'ya aykırılık oluşturduğu yolundadır.

Genel anlatımı ile sosyal güvenlik, herşeyden önce herhangi bir nedenle kısmen ya da tamamen çalışamaz duruma düşen ve bu nedenle gelir kaybına uğrayan ve muhtaç duruma düşenlere, insan onuruna yaraşır asgari bir hayat sürdürebilmeleri için gereken gelirlerin sağlanmasını; hastalanma ya da sakatlanma durumunda da onlara gerekli sağlık yardımlarının yapılmasını kapsar.

Anayasa'nın "Sosyal güvenlik hakkı" başlığı altındaki 60. maddesinde, herkesin sosyal güvenlik hakkına sahip olduğu, Devletin bu güvenliği sağlayacak tedbirleri alacağı ve teşkilatını kuracağı öngörülmektedir. Bu hükme uygun olarak Devlet, Emekli Sandığı, Sosyal Sigortalar Kurumu ve Bağ-Kur teşkilatlarını kurmuştur.

Anayasa'nın 65. maddesinde de, sosyal ve ekonomik hakların sınırı belirlenmiştir. Buna göre, "Devlet, sosyal ve ekonomik alanlarda Anayasa ile belirlenen görevlerini, ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek, malî kaynaklarının yeterliliği ölçüsünde yerine getirir."

506 sayılı Yasa'nın 37. maddesinin birinci fıkrasında yer alan, "18 ayı geçmemek" sınırlaması Anayasa'nın 65. maddesinin öngördüğü bu sınırlama içerisinde getirilmiştir.

4792 sayılı Yasa'da "bu Yasa ve özel hukuk hükümlerine bağlı, malî ve idarî bakımdan özerk ve tüzel kişilikte bir Devlet kurumu" olarak nitelenen Sosyal Sigortalar Kurumu, yasalarla kendisine yüklenen görevleri ancak, ekonomik imkânları ölçüsünde yerine getirebilir. Bütün görevler Devlete yüklendiğinde ve bütün sınırlamalar kaldırıldığında, Devlet, diğer normal ve rutin görevlerini bile yerine getirmede güçlüklerle karşılaşır. Kuşkusuz, Devletin bir kamu hizmetini "şeklen" yerine getirmesiyle, "sosyal Devlet fonksiyonu" tam olarak icrâ edilmiş sayılamaz. Asıl amaç, kamu hizmetinin şeklen değil, "kaliteli" olarak görülmesi ve vatandaşın gerçekten memnun kalmasıdır. Böylesine kaliteli bir hizmet de ancak yeterli malî kaynakla karşılanabilir.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun içinde bulunduğu malî kriz de gözönüne alındığında, yasama organınca Anayasa'nın 65. maddesine uygun olarak 506 sayılı Yasa'nın 37. maddesinde getirilen sınırlamanın Anayasa'ya aykırı bir yönü yoktur. Bu nedenle, çoğunluk görüşüne katılmıyoruz.

Üye

Sacit ADALI

Üye

Lütfi F. TUNCEL